

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
MARIA EUGÈNIA QUETGLAS
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÉS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
EDITOR
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

LA CITA

“L'absolució del culpable és la condemna del jutge

Marcel Proust

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

Impostos: obligació o compromís social?

Sembla un contrasentit buscar una lògica de voluntarietat a un concepte que en la seva pròpia denominació incorpora la idea d'imposició. Però vivim uns moments en què hi ha gent molt significativa, els més rics i poderosos, que aconsegueixen deslliurar-se d'aquesta obligació o exigència gràcies als múltiples mecanismes d'evasió i elusió que la globalització i el canvi tecnològic afavoreixen. A mesura que els poders públics veuen reduïts els seus ingressos, i com a resultat de la crisi, augmenten les despeses, busquen noves fonts de finançament en els impostos sobre el consum, com, de fet, anem constatant cada cop més. Però aleshores es generen també més incentius per evitar aquestes càrregues. “¿Amb IVA o sense IVA?” és un clàssic que és també cada cop més actual. Fins al punt que el govern portuguès ha decidit de manera insòlita celebrar un sorteig per premiar aquells ciutadans que puguin demostrar que han pagat les seves factures de manera legal. El sorteig s'anomenarà Factura de la Sort i es farà setmanalment entre aquells ciutadans que comuniquin a l'autoritat tributària les factures pagades legalment al llarg de l'any 2014. Encara no se sap quin serà el premi, però es parla d'un cotxe.

El cert és que tot fa suposar que les dificultats per fer efectives les obligacions fiscals lligades a grans empreses i corporacions de caràcter transnacional s'aniran fent més i més grans si no s'encara el tema a escala global. Tot i que, ara per ara, no sembla fàcil imaginar qui es pot encarregar de fer efectiva aquesta obligació. Com bé sabem, els intents d'alguns països de la Unió Europea per incorporar una mena de taxa Tobin sobre les transaccions financeres van reco-

JOAN SUBIRATS

PROF. DE CIÈNCIA POLÍTICA, IGOP-UAB

llir un nombre molt limitat d'adhesions dels estats membres. I també sabem que les possibilitats d'elusió fiscal dins la mateixa UE són molt significatives, aprofitant les diferències de regulació existents. Es parla molt de canviar aquest estat de les coses, però de moment el que circulen són capitals, i no impostos. Si les dimensions del frau a Espanya són espectaculars, les dimensions del que es deixa de pagar en relació a les obligacions fiscals de les grans corporacions són encara més xocants. Fa poc, alguns dels bancs més importants del continent van ser sancionats per diverses operacions d'especulació financera i opacitat fiscal. Però qualsevol expert sap perfectament que aquesta multimilionària sanció, per exemplar que semblés, representava una petitíssima part dels beneficis que els bancs havien aconseguit en les seves operacions anteriors. Tot i que aquest aspecte és el més significatiu i important, és evident que aquest escenari no ajuda a fer que la gent tingui moltes ganes de pa-

gar els seus impostos, quan constata, sobretot, que la llei s'aplica amb tot el rigor a ciutadans i autònoms però que les capacitats d'obligar els més poderosos a pagar no tenen la mateixa rigidesa. Treball informal, economia submergida, mercat negre... i no pagar impostos tot va junt.

El problema de tot plegat és que darrere l'erosió de les capacitats d'imposició fiscal dels poders públics hi ha les grans dificultats per mantenir les capacitats de redistribució d'aquestes mateixes institucions. Caldria anar pensant en alternatives. I més quan aquí parlem de nou estat, de nou escenari institucional. Podem anar insistint amb les balances fiscals, però també estaria bé demanar als experts que pensessin com finançar els mecanismes que ens poden permetre reduir la creixent desigualtat i els constants exemples d'atac a la dignitat de les persones. El pacte de l'any 1945 (que aquí ens va arribar massa tard) era un pacte social i un pacte fiscal. Però era un pacte nacional-estatal. Ara tenim mercat global i poder localitzat. No tenim impostos globals i sí que tenim impostos localitzats. Haurem de seguir insistint a fer pagar a empreses i corporacions, i no n'hauríem de tenir prou amb el fet que coneguts defraudadors facin regals milionaris a entitats socials o vulguin compensar el frau amb “responsabilitat social”. Podríem afinar més les taxes sobre el consum, ja que al final la gent amb diners se'ls ha de gastar. Però el que acabarà comptant no serà fer rifes per premiar els ciutadans soferts. El que ens cal és reconèixer que no podem anar pel món tirant pel dret i sense tenir en compte els altres. Viure en comú vol dir assumir responsablement el que comporta. Comprometre'ns amb el *nosaltres*.

Que alguns grans bancs hagin estat sancionats per opacitat fiscal no ajuda que els ciutadans s'esforcin a pagar els seus impostos

DIÀLEG

Els grans debats de l'actualitat en mitjans d'aquí i del món

L'escàndol més gran de l'Església

(EL PERIÒDICO)

[...] El càncer amb metastasi de la pederàstia, estès per tot el cos eclesial, és la prova més fefaent del fracàs del catolicisme de Joan Pau II i del cardenal Ratzinger, que ho van encobrir, el primer com a papa i el segon com a totpoderós president de la Congregació per a la Doctrina de la Fe durant un quart de segle. I, sent papa, aquest últim, Benet XVI, es va veure obligat a dimitir perquè la brutícia li arribava al coll i no va saber netejar-la a temps.

Encara que amb retard, arriba ara una severa denúncia de l'ONU contra el Vaticà, al qual acusa d'anteposar la seva reputació a la defensa dels drets dels infants, de violar la

convenció que protegeix aquests drets, de no reconèixer la magnitud dels crims, d'exercir una prolongada i sistemàtica política d'encobriment de les violacions i, davant la gravetat dels fets, limitar-se a traslladar de parròquia els pederastes.

La reacció immediata del Vaticà a través del seu portaveu, el jesuïta Federico Lombardi, no ha estat precisament la d'oferir col·laboració a l'ONU i als tribunals, ni la de procedir amb urgència a l'aclariment d'uns crims d'aquesta envergadura. El que ha fet ha estat contraatacar i acusar l'ONU d'"atacs ideològics" i d'interferir en les ensenyances de l'Església i en la llibertat religiosa. Em sembla una resposta equivocada, ja que, segons el meu parer, l'ONU no fa atacs ideològics ni s'interfereix en assumptes aliens a la seva competència, sinó que exigeix el compliment de la Convenció dels Drets dels Infants.

Si el model d'Església dels papes Joan Pau II i Benet XVI va fracassar,

entre altres raons per la seva actitud permissiva en relació amb la pederàstia, el nou model de cristianisme eclesial que sembla que s'està gesant únicament pot veure la llum si el Vaticà canvia d'actitud en aquest tema. El papa Francesc ha de respondre a les greus denúncies i a les legítimes peticions de l'ONU d'una manera immediata: actuar amb contundència contra la pederàstia, posar punt final a la impunitat, condemnar públicament els crims comesos, demanar perdó per aquests mateixos crims, destituir de les seves funcions els responsables, obrir els arxius on es troba la informació acumulada durant dècades i entregar a la justícia els pederastes i els seus encobridors.

Si no actua d'aquesta manera, sospito que la reforma de l'Església fracassarà [...].

[8 de febrer]

JUAN JOSÉ TAMAYO
FILÒSOF I TEÒLEG